

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 lipca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku pełnomocnika B. Z. z dnia 13 lipca 2021 r. odmówił przyznania odsetek. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że decyzja z dnia 20 maja 2021 roku uwzględniająca orzeczenie organu odwoławczego została wydana z zachowaniem ustawowego terminu oraz Sąd nie orzekł odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustalaniu prawa i wypłacie renty z tytułu niezdolności do pracy wobec czego brak jest podstaw do wypłaty odsetek.

/decyzja – k. 128 plik I akt ZUS/

Pełnomocnik wnioskodawczyni w dniu 10 września 2021 r. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego i wniósł o przyznanie B. Z. odsetek za opóźnienie w wypłacie renty poczynając od dnia 1 stycznia 2012 roku. /odwołanie – k. 2-3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6/

Na rozprawie w dniu 9 lutego 2022 roku pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego.

/e-protokół rozprawy z dnia 9 lutego 2022r. – 00:00:10 – 00:06:15 – płyta CD – k. 17/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2020 roku w sprawie VIII U 1398/18 Sąd Okręgowy w Łodzi przyznał B. Z. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2018 roku do czasu osiągnięcia wieku emerytalnego

/wyrok – k. 312 w aktach VIII U 1398/18/

W toku postępowania z uwagi na zamieszkanie wnioskodawczyni w Kanadzie nadesłała ona całą dokumentację lekarską załączoną do odwołania w języku angielskim. Po zobowiązaniu przez Sąd pełnomocnika wnioskodawczyni do nadesłania przetłumaczonego tekstu tej dokumentacji pełnomocnik odmówił mimo, że to strona zainteresowana wynikiem procesu powinna zgodnie z treścią art. 256 k.p.c. na żądanie Sądu przedstawić dokument przetłumaczony. W celu usprawnienia postępowania Sąd dokonał przetłumaczenia złożonej dokumentacji która wymagała wiedzy specjalistycznej i dokumentacja została przetłumaczona w grudniu 2018r. co już o pół roku przedłużyło możliwość skierowania akt do biegłych lekarzy sądowych z powodu zachowania odwołującej.

Następnie prowadzone było postępowanie dowodowe w postaci dowodu z opinii biegłych internisty w lutym 2019r. , psychologa w maju 2019r. psychiatry w lipcu 2019r. oraz biegłego z zakresu medycyny pracy także w lipcu 2019r. oraz ortopedy w listopadzie 2019r.. W grudniu organ rentowy jako strona procesu wniosła zastrzeżenia do treści opinii w szczególności psychiatry oraz biegłego z zakresu medycyny pracy. W grudniu 2019r. pierwszą opinię uzupełniającą złożył biegły z zakresu medycyny pracy, zaś w lutym 2020r. biegła psychiatra.

(niesporne)

W dniu 7 stycznia 2020 roku pełnomocnik odwołującej złożył dokumentację mającą określać stan zdrowia ponowni tylko w języku angielskim nie przetłumaczoną (k.226-227) co spowodowało konieczność ponownego jej przetłumaczenia, gdzie tłumaczenie zostało złożone w czerwcu 2020r. (k.259-261).

Pozwany organ rentowy nadal kwestionował opinie biegłych psychiatry i biegłego z zakresu medycyny pracy, jednakże z uwagi na załączoną dodatkową dokumentację lekarską Sąd uznał, że biegli powinni się zapoznać z tą dokumentacją

w celu prawidłowej oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni i ustosunkowanie się od zastrzeżeń organu rentowego nie przedłuży postępowania w sprawie. Opinie uzupełniające zostały złożone do akt w lipcu 2020r. przez biegłego z zakresu medycyny pracy i we wrześniu 2020r. przez biegłego psychiatrę. Sąd pominął dalej idące wnioski dowodowe organu rentowego i orzekł merytorycznie w dniu 18 listopada 2020r.

(niesporne – akta sprawy VIII U 1398/18)

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. oraz pełnomocnik wnioskodawczyni i wyrokiem z dnia 17 marca 2021 r. sygn. akt: III AUa 2200/20 Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację organu rentowego, zaś z apelacji wnioskodawczyni zmienił zaskarżony wyrok w pkt. 1 w zakresie daty początkowej prawa do renty tj. przyznał rentę od dnia 1 stycznia 2012 roku.

/apelacja w-czyni k.327, apelacja ZUS-u k. 330-331 w aktach VIII U 1398/18, wyrok – k. 348 w aktach VIII U 1398/18/

Odpis w/w wyroku Sądu Apelacyjnego wpłynął do organu rentowego w dniu 28 kwietnia 2021 r.

/niesporne/

Decyzją z dnia 20 maja 2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego przyznał wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2012 roku naliczając wyrównanie świadczenia za okres od 1 stycznia 2012 roku do 30 kwietnia 2021 roku w kwocie 48359,30zł brutto.

/decyzja k.121-123 plik I akt ZUS/

W dniu 13 lipca 2021 r. pełnomocnik ubezpieczonej złożył wniosek o wypłatę odsetek za okres od 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty w związku przyznaniem prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

/wniosek – k. 127 plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 21 lipca 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił przyznania wnioskodawczyni` prawa do odsetek. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że organ rentowy miał obowiązek wydania decyzji o przyznaniu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i wypłaty świadczenia z wyrównaniem w terminie do 28 maja 2021 r. tj. w terminie 30 dni licząc od daty wpływu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2021 r. sygn.. akt III AUa 2200/20 (wpływ prawomocnego wyroku do ZUS w dniu 28 kwietnia 2021 r.) a wyrównanie wysłano 27 maja 2021r.

Powyższy stan faktyczny był w sprawie niesporny, nadto Sąd Okręgowy ustalił go na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni jest częściowo zasadne.

Przedmiotem sporu niniejszego postępowania było prawo ubezpieczonej do odsetek od wypłaconej przez organ, w związku z realizacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 marca 2021r., renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy przyznanej od dnia 1 stycznia 2012 roku.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1270) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Inaczej mówiąc, oznacza to, iż chwilą, od której rozpoczyna bieg 30-dniowy termin do wydania decyzji jest rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień wnioskodawcy. Celem tak skonstruowanej regulacji jest zagwarantowanie ubezpieczonym

możliwie szybkiego uzyskania świadczenia bez zbędnego przedłużania postępowania w sprawie o jego nabycie. W przypadku uchybienia powyższemu terminowi, organ rentowy popada w zwłokę ze spełnieniem świadczenia, czego konsekwencją jest obowiązek zapłaty odsetek w ustawowej wysokości.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust. 1 cyt. art. 118.

Cytowany przepis nie statuuje zasady, iż zawsze datą ustalenia ostatniej okoliczności jest data wpływu prawomocnego wyroku do organu rentowego. Każdą sytuację należy rozpoznawać indywidualnie, oceniając, czy wiedza co do stanu faktycznego organu rentowego była wystarczająca do wydania decyzji.

Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 kwietnia 2004 roku, sygn. akt III UA 1/04, w którym stwierdził, że jeżeli ustalenie stażu pracy w szczególnych warunkach, stanowiącego przesłankę nabycia prawa do świadczenia, następuje w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych, to 30-dniowy termin określony w art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), po upływie którego organ rentowy obowiązany jest do zapłaty odsetek, należy liczyć od daty wyroku sądu, którym prawomocnie ustalono prawo do tego świadczenia (pub. OSNP 2004/23/406).

Sąd Okręgowy w Łodzi w pełni podziela także pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażony w wyroku z dnia 21 grudnia 2006 roku w sprawie III AUa 1171/05, w którym stwierdził, iż użycie słowa "również" w art. 118 ust. 1a ustawy o FUS wskazuje na fakt, iż przepis eksponuje tylko jedną z możliwości wyjaśnienia ostatniej okoliczności. Gdyby intencją ustawodawcy było automatyczne każdorazowe uznanie w przypadku wydania orzeczenia przez organ odwoławczy za datę wyjaśnienia okoliczności - daty wpływu orzeczenia do organu rentowego, słowo "również" w przepisie nie zostałyby użyte (LEX nr 310385).

Wskazać także należy, iż pod pojęciem "wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności" rozumie się rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień (lub jego braku), czyli dokonanie czynności niezbędnych dla ustalenia stanu faktycznego (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 lipca 2013 r. III AUa 1685/12, LEX nr 1383459).

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. (P. 11/2007 OTK ZU, 2007/8A poz. 97), art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powołanego wyroku, Trybunał Konstytucyjny wywiódł w szczególności, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30 dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez Sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku Sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności

do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, a opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa, prowadzi do obowiązku organu uiszczenia odsetek od przyznanego z opóźnieniem należnego ubezpieczonemu świadczenia (por. Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 18 września 2014 r., III AUa 16/14, Lex nr 15189)

Jeżeli więc odpowiedzialność taka jest po stronie organu rentowego ubezpieczony ma prawo do odsetek. Omawiany przepis może więc dotyczyć wyłącznie takiej sytuacji, której dla wykazania okoliczności, która miałaby wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, dopiero w postępowaniu sądowym zostałyby przedstawione odpowiednie dowody, z których strona mogłaby skorzystać już w postępowaniu przed organem rentowym, lecz tego nie uczyniła (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 września 2006 r. III AUa 1126/2005). Organ rentowy ma bowiem obowiązek znać i prawidłowo stosować prawo materialne i w tym zakresie ponosi pełną odpowiedzialność. Jedynie wówczas, gdy brak możliwości wydania prawidłowej decyzji był podyktowany niezależnymi od organu rentowego, brakami w ustaleniach faktycznych, możliwe jest przyjęcie, że organ nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Należy przy tym zauważyć, że użyty w tym przepisie termin „ustalenie okoliczności” dotyczy wyłącznie sfery faktów, a nie prawa, bowiem przy wykładni prawa nie dochodzi do żadnych „ustaleń okoliczności”.

Stosownie do dyspozycji zawartej przez ustawodawcę w treści normy prawnej wyrażonej w przepisie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.), jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1999 roku, nr 12, poz. 104), wydanego na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Zaś okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Z utrwalonego orzecznictwa sądowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2010 r. I UK 345/2009, LexPolonica nr 2578200 i z dnia 15 października 2010 r. III UK 20/2010, LexPolonica nr 3028490, por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2014 r., III AUa 2071/13, Lex nr 1483723) w zakresie wykładania przepisu art. 85 ust. 1 ustawy o fus jednoznacznie wynika, że odpowiedzialność organów rentowych istnieje nie tylko wtedy, gdy opóźnienie w przyznaniu lub w wypłacie świadczenia nastąpiło z winy tego organu ale także wtedy, gdy takie opóźnienie jest skutkiem innych przyczyn od tego organu niezależnych.

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy kwestionując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 listopada 2020r. w sprawie VIII U 1398/18, prawidłowość którego to wyroku potwierdził w swoim orzeczeniu Sąd Apelacyjny w Łodzi powinien liczyć się z odpowiedzialnością za opóźnienie w wypłacie świadczenia po upływie 30 dni od ogłoszenia tego wyroku a sytuacji gdy apelacja organu rentowego jako nietrafna niepotrzebnie przedłuża proces sądowy narażając

ubezpieczonego na brak środków do życia. Takie działanie organu rentowego można w ocenie Sądu potraktować jako działanie zawinione i uzasadniające przyznanie prawa do odsetek od przyznanego świadczenia lecz dopiero po upływie 30 dni od ogłoszenia wyroku Sadu Okręgowego i wyjaśnienia ostatniej okoliczności pozwalającej na wypłatę świadczenia.

W związku z powyższym spełniona została dyspozycja przepisu art. 85 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy, a mianowicie organ rentowy ustalając prawo do świadczenia decyzją z dnia 20 maja 2021 r. ustalił je z przekroczeniem 30 dniowego terminu.

Stwierdzić zatem należy, że wypłacenie wnioskodawczyni w opóźnionym terminie renty powinno zostać zrekompensowane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych odsetkami ustawowymi określonymi przepisami prawa cywilnego - stosownie do 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Na koniec należy podkreślić, iż na mocy ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 42, poz. 338) z dniem 1 kwietnia 2009 roku dokonano nowelizacji przepisu art. 118 ust. 1a w ten sposób, że na końcu przepisu dopisano zdanie drugie o następującej treści: „Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego”. Począwszy od dnia 1 kwietnia 2009 r. organ odwoławczy, w tym Sąd przyznający świadczenie, w sentencji wyroku powinien zatem zamieścić wyrzeczenie w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego tj. o istnieniu takiej odpowiedzialności lub jej braku. Kwestia braku takiego orzeczenia została rozstrzygnięta w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2011r. (sygn. akt I UZP 2/11, Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/3). Zgodnie z w/w uchwałą Sądu Najwyższego brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 Nr 153 poz. 1227 ze zm.) nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia. A zatem Sąd władny był wyrokować w niniejszej sprawie.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji i przyznał ubezpieczonej prawo do wypłaty odsetek od przyznanego świadczenia emerytalnego za okres od 18 grudnia 2020 r.

Sąd oddalił żądanie ubezpieczonej co do odsetek za okres od daty złożenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy i to złożonego w Kanadzie, gdyż trudno przyjąć, że w dacie złożenia wniosku o rentę organ rentowy posiadał wszystkie niezbędne informacje do ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonej i przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy poprzedzone było postępowaniem orzecznictwem lekarskim nie tylko w organie rentowym ale także w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, które było obszerne i jednocześnie trwające dość długo także za przyczyną stanowiska strony odwołującej. Pełnomocnik wnioskodawczyni zamiast załączyć dokumentację lekarską wnioskodawczyni w tłumaczeniu na język polski przetrzącał te czynności na Sąd co spowodowało opóźnienie w przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych. Za te okoliczności niewątpliwie nie odpowiada organ rentowy a postępowanie dowodowe w celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy B. Z. było niezbędne. Ponadto każda ze stron ma prawo zgłosić zastrzeżenia do treści opinii wydanej przez biegłego i w tym zakresie trudno uznać, że organ rentowy zawinił w długości postępowania sądowego korzystając ze swoich uprawnień procesowych. Ponadto złożona dodatkowa dokumentacja lekarska wnioskodawczyni w styczniu 2020r. wymagała przetłumaczenia i ustosunkowania się do niej przez biegłych lekarzy sądowych co niewątpliwie nie może obciążać pozwanego ZUS-u. Informacje niezbędne więc do wydania decyzji przyznającej ubezpieczonej prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, jak wskazano powyżej, organ rentowy posiadał w dniu wydania orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji tj. 18 listopada 2020 r., dlatego też Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. w pkt 2 sentencji wyroku oddalił odwołanie w pozostałej części.

Sąd Okręgowy o kosztach orzekł stosownie do art. 98 § 1 kpc w zw. z § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczyni
za pośrednictwem P.I..